

Senyors, hem pecat

Merda de manipulació. Manipulació fastigosa. Repugnant manipulació. Manipulació obscena. Manipulació barroera, abominable manipulació, manipulació infecta.

La gestió ruïnosa del PP, que ha multiplicat per 41 el deute llegat pels socialistes l'any 1995; els directors generals que provenien de Presidència de la Generalitat i els alts càrrecs –com qui seria consellera i portaveu de l'executiu, Lola Johnson– que van transitar el camí invers; els escàndols de corrupció relacionats amb l'ens, pels quals hi ha imputat Pedro García, amic íntim d'Álvaro Pérez, *el Bigotes*, a qui va concedir l'operatiu audiovisual de la visita de Benet XVI a València; els abusos sexuals de què acusen Vicente Sanz, el totpoderós secretari general de Canal 9 –qui contractava personal i n'acomodava– durant 15 anys... Tot plegat va ferir de mort Canal 9, però un nivell d'audiència clarament per sota de les cadenes autonòmiques –l'any 2012 amb prou feines si va arribar al 5%, tot just la meitat de la mitjana i gairebé la tercera part del 14,3% de TV3– és el que al capdavant ha ferit de mort la televisió pública valenciana.

Els ciutadans li van girar l'esquena, i per bé que els noticiaris doblaven i triplicaven l'audiència mitjana de la cadena, l'elevadíssim grau de manipulació ha convertit Canal 9 en l'exponent més clar de tendenciositat informativa en una televisió pública a l'Europa occidental. Només Telemadrid pot competir amb ella, quant a control estricte de cada pla i de cada paraula.

Els treballadors de la televisió madrilenya no van dubtar a criticar-ho així que l'accés d'Esperanza Aguirre a la presidència autonòmica va liquidar la independència professional que havien gaudit amb Alberto Ruiz-Gallardón, fins al punt que van fer vagues, van dur a negre la pantalla i el seu comitè d'empresa va ser guardonat amb un dels premis Llibertat d'Expressió que anualment concedeix la Unió de Periodistes Valencians. En el cas de Canal 9, però, les úniques mobilitzacions dels treballadors han tin-

Fins que no han vist perduts els seus llocs de feina, els treballadors de RTVV no han reconegut la responsabilitat que hi tenen. L'única volta que s'han revoltat, de fet, ha estat ara. Massa tard.

gut a veure amb els intents privatitzadors d'Eduardo Zaplana, a la darrerria dels anys noranta, i amb l'ERO i posterior anunci de tancament, ara. La multiplicació per dos de la plantilla ha permès l'entrada de centenars d'afectes al PP, cosa que els ha convertit en majoria absoluta, però és igualment cert que els comitès de redacció –que havien de denunciar el sectarisme informatiu– ja van deixar de funcionar fa més d'una dècada i que els sindicats –CCOO i UGT, sobretot– hi han conviscut molt enfrontats, amb desavinences personals que han malmès l'interès comú de la plantilla.

Abans de la revolta. Dimecres passat els treballadors de Canal 9 van aprofitar el buit de poder provocat per la dimissió de la directora general de RTVV, Rosa Vidal, i dels quatre consellers proposats pel PP –disconformes amb el tancament– per tal de prendre el control de la graella. Aleshores va ser quan diverses unitats mòbils van eixir al carrer i van recollir l'enuig –contingut– dels valencians.

Enuig per la clausura del senyal, però també per la trajectòria seguida fins ara. I és que, curiosament, molts dels ciutadans que van eixir a defensar la televisió pública, n'havien fugit de feia temps, espantats per la manipulació. Rosa Vidal mateixa, en accedir a la direcció general,

va admetre que feia anys que no sintonitzava Canal 9.

Per la pantalla van desfilar dimecres els familiars de les víctimes de l'accident de metro ocorregut a València el 2006, cinc dies abans de la visita del papa, silenciats de manera sistemàtica a l'ens. “La cadena ha tingut una actitud indigna”, va admetre una de les periodistes. “Perdó”, els va demanar una altra.

S'hi va poder veure Escola Valenciana, que el 2011 va concedir un premi a RTVV pel seu programa infantil *Babalà Club*, guardó que no va voler recollir cap representant de l'ens i que el president d'aquesta entitat, Vicent Moreno, va lliurar en directe al plató, dimecres passat. Fins i tot van aparèixer Xavi Sarrià i Miquel Ramos, del grup Obrint Pas, i en *prime time* es va programar un debat a quatre bandes inèdit fora de la campanya electoral. Un debat que va arribar a concentrar 500.000 persones i que va convertir-se en el programa més vist aquell dia al País Valencià, amb un *share* superior al 13%. L'autogestió va reeixir.

En realitat, els rostres que van conduir l'especial en qüestió –#RTVVnoestanca, es llegia a la pantalla de manera permanent, a més d'aparèixer-hi tot d'opinions enviades per Twitter, sense censura prèvia– són els que han posat cara i ulls a la manipulació sota els governs del PP i els que, és clar, s'han salvat de l'ERO.

Els mateixos que el proppassat Nou d'Octubre, després que l'ens invertira un milió d'euros –el nou plató d'informatius ha costat 200.000 euros– a transvestir la seua imatge i rebatejara la cadena com a Nou, van conduir un espai de mitja hora sobre el nou disseny –i sobretot, les noves intencions– de la televisió pública valenciana. La música jove feta en la llengua pròpia, emmudida fins aquell dia, va ser el fil conductor d'un especial que va insistir en la pluralitat que havia de guiar la nova etapa: la prioritat primera era desempallegar-se de l'estigma de la parcialitat, aquesta llosa tan pesant.

La música del cantautor Bertomeu obria el programa i ens deia que “faig força per quedar-me amb tu”. A continuació, Joan Espinosa, presentador d'informatius, ens saludava amb un “benvinguts a casa” i ens instava a passar-hi “sense vergonya i sense prejudicis” perquè observarem “com serà la nova televisió”, amb “uns canvis que començarem a veu-

Joan Espinosa, el presentador d'informatius que ens convidava "a sa casa" i donava pas a la nova imatge –i propòsit d'esmena– de Canal 9; *L'alqueria blanca*, la sèrie estrella, ara es queda penjada; els ciutadans demanaven més pluralitat als noticiaris, igual com l'oposició –Ximo Puig, Marga Sanz, Enric Morera, Mònica Oltra–, però com l'aposta per la música pròpia –a la imatge, Aspentat–, mai no arribarà. El nou plató, de 200.000 euros, queda inutilitzat.

re en acabar aquest programa especial". Per contra, l'únic canvi immediat va ser el del logotip i el color corporatiu de la cadena, el pretensió *blau aiguamarina*, perquè el següent contingut era una pel·lícula en llengua castellana, com ha sigut costum des que va nàixer Canal 9.

En seure al sofà de *casa nostra*, la companya Amalia Sebastián assegurava que seríem "els autèntics protagonistes" de "l'única tele on realment maneu". "Com sabeu, hi ha hagut molts canvis en aquesta casa", continuava Espinosa, "esperem que no la trobeu massa rebolida", una referència implícita a l'ERO pronunciada des d'un plató impol·lut.

Tornava la música en català –"després de tantes animalades", feia la lletra– i Victòria Maso, la nova conductora del matinal *De Nou*, remarcava la intenció de convidar "tothom" per preguntar-los "de tot", mentre Toni Galindo avançava feliç el retorn de *L'alqueria blanca*, sèrie costumista que estrenava temporada diumenge passat després que la seua continuïtat estiguera en l'aire.

És, de llarg, la joia de la corona de RTVV, però les estretors econòmiques n'havien compromès el rodatge. Ara que ja n'hi ha enregistrats deu capítols –dels

30 de signats– resulta que Canal 9 abaixa la persiana. Un drama per al sector audiovisual, que va quedar-se gelat la vesprada de dimarts passat, en tenir notícia del tancament de l'ens públic. Aquella nit s'havia de projectar al Teatre Principal de València, en exclusiva, el primer dels nous capítols de la sèrie, projecció que va quedar suspesa. També, òbviament, les presentacions a Castelló de la Plana i Alacant, previstes per als dies següents. "El nostre èxit és un baló d'oxigen a l'audiovisual valencià", afirmava una de les actrius sense intuir el futur macabre que li esperava a *L'alqueria*.

Els líders de l'oposició –Ximo Puig, Marga Sanz, Enric Morera, Mònica Oltra– també hi deien la seua, sempre en favor de la pluralitat i dels treballadors acomiadats, alhora que el secretari general del PPCV i conseller de Governació i Justícia, Serafín Castellano, proclamava que "si no existira la televisió valenciana, caldria inventar-la per a defensar la nostra llengua, per a defensar les nostres tradicions, per a defensar la nostra cultura i per a defensar, sobretot, els fets diferencials que ens fan sentir-nos orgullosos, als valencians". Ni tan sols un mes més tard, dimecres passat, Castella-

no seria la persona que Fabra designaria per a defensar el tancament en directe, al debat a quatre bandes organitzat pels treballadors.

Pluralitat també exigia la gent del carrer que improvisadament explicava, davant el nou micròfon de Nou, com volien el nou Canal 9. L'anelaven molt nou, en efecte, perquè, segons deien, calia "canviar la política d'informatius", fer una televisió "molt professional", "objectiva", "que no siga partidista", "que tracte la informació d'una altra manera" i que no estiga "polititzada". Amb "pel·lícules en valencià, que totes són de l'oest", es lamentava una jove. Hi van aparèixer els líders sindicals i el cap de la patronal, José Vicente González, que va insistir en la necessitat "indispensable" de tenir uns "informatius plurals i independents", i Escola Valenciana, que exigia programació infantil en la llengua del país. Fins i tot un futbolista de l'Elx, David Generelo, demanava "que parles de tots els partits", sense embuts.

De fons, els Tirant de Rock exclamen "som socarrats, som de Vila-real!" contra els Borbó que van assetjar el municipi l'any 1706, Pau Alabajos interpretava el preciós "Inventari", Aspentat

entonava un “camine en la foscor, però ja he perdut la por”, i els Mugroman, al seu torn, cantaven “una llengua, moltes veus; una història, el nostre dret”. Ni tan sols no hi faltava Obrint Pas i l'encomandadissa “La vida sense tu”. I els conductors del programa musical que s'havia d'estrenar avisaven que, per fi, prestarien atenció als grups joves valencians, tot sovint contestataris. “Estem decidits a potenciar el talent dels músics de la nostra Comunitat”, feien saber amb un somriure d'orella a orella, perquè “som la plataforma ideal per a la difusió de la cultura”. Massa tard.

“Tots i cadascú de vostès s'han de veure reflectits en la nostra televisió”, afirmava en el programa la presentadora d'informatius Eva Altaver. “No volem ni devem de deixar d'escoltar ni una sola veu”, ratificava la seua companya de manera emfàtica. “Han de parlar tots, de tots els llocs i de tots els colors, i si complim, no canviem de televisió, reclameu”, arribava a dir el nou rostre del *Notícies Nou* del migdia, Carmen Monteagudo. I com a corol·lari, Rosa Vidal, la flamant directora general que acabaria dimitint per la decisió de Fabra de clausurar RTVV, reblava que ho tenia “molt clar”: aspirava a tenir un “servei públic de qualitat, en valencià, pròxim i plural”, perquè “ací cabem tots els valencians”. Una assumpció dels errors comesos, una petició de perdó i un propòsit d'esmena. Però massa tard, també.

L'especial sobre la nova graella –i nou tarannà– emès la nit del Nou d'Octubre acabava amb “El que sé”, d'Òscar Briz. Era la constatació definitiva que Canal 9, l'efímer Nou, ens pregava que férem *tabula rasa* i hi confiàrem: “Sé que ens estimem, més enllà dels plats que hem trencat; sé que ens recolzem, fins i tot quan perdem el cap; que hi ha llum al final de cada túnel”, i un postrem i premonitori “arriba tots els anys la primavera”.

ARTVV, però, només hi ha arribat una vegada, 29 dies després, quan tot estava perdut, i van dissoldre-la amb les armes del poder, com aquella de Praga. Merda de manipulació. Fastigosa manipulació. Manipulació repugnant. Obscena manipulació. Barroera manipulació, manipulació abominable, infecta manipulació.

Víctor Maceda

El tancament de Radiotelevisió Valenciana agreuja l'empobriment del panorama televisiu valencià. Anorreades les emissions de TV3 i amb un mapa de televisions locals colonitzat per grups forans sense vinculació al territori, els valencians queden condemnats a la inanició televisiva.

Un país amb anèmia televisiva

Aquest matí de dijous, Jordi Caparós s'ha enfundat la seua samarreta negra amb el lema “Barbaritat Valenciana”. La tria de la vestimenta no sembla que haja estat casual. “M’he criat veient en valencià l’Arale, el Son Goku, el Babalà...”, explica sota una calor sufocant en els exteriors de la seu de RTVV, a Burjassot. La Unió de Periodistes Valencians ha convocat allí un acte contra el tancament de la ràdio i televisió públiques i, a la crida, hi han acudit representants de totes les universitats valencianes i també molts estudiants. N’hi ha que, com Jordi –que cursa filologia catalana– hi han acudit perquè no es pot estar més indignat amb la decisió del Consell de clausurar, *manu militari*, “una televisió que considere meua i de tots els valencians”.

“Canal 9 ha manipulat, ha desinformat, no ha complert amb els seus objectius fundacionals... –reconeix Jordi, que és coordinador de l’Associació d’Estudiants de la Universitat de València–. Però no la volem tancada perquè és nostra, de tots els valencians. El que volem és canviar-la i millorar-la”.

Amb Jordi, hi ha molts estudiants de les carreres de periodisme i de comunicació audiovisual aquest matí a Burjassot. Ells se senten especialment agreujats per la decisió d’Alberto Fabra de posar punt i final a la història de RTVV. Al capdavant, la decisió afecta directament les seues expectatives laborals. “L’alumnat està commocionat. Ningú no s’ho pot creure”, explica Javier Marzal, que és director del Departament de Ciències de la comunicació